

Kapitola 1

Pišťění ji volalo. Jako osten pronikalo všemi ostatními zvuky večerního centra Osla – pravidelným hučením automobilů za oknem, vzdálenou klesající a stoupající sirénou, odbíjením kostelního zvonu, který se před chvilkou rozezněl poblíž. Právě v tuto dobu, večer, případně také těsně před východem slunce, se vydávala za potravou. Šmejdila čenichem po špinavém linoleu na kuchyňské podlaze. Bleskurychle registrovala a třídila pachy do tří kategorií: jedlé, rizikové nebo pro přežití irelevantní. Nakyslý pach šedého cigaretového popela. Sladká, cukrová chuť krve na tamponu. Hořká vůně na spodní straně zátky od piva Ringnes. Z prázdné kovové nábojnice s místem pro olovenou kulku ráže devět krát osmnáct milimetrů, nazývané též pouze Makarov podle pistole, pro niž byl tento kalibr původně přizpůsoben, stoupaly molekuly síry, ledku a oxidu uhličitého. Kouř z ještě čadící nedokouřené cigarety se zlatě zbarveným filtrem a v černém papíře s potiskem ruské carské orlice. Tabák by se dal sežrat. A tady: závan alkoholu, kůže, tuku a asfaltu. Bota. Očichala ji a konstatovala, že by nebyla tak snadno stravitelná jako bunda ve skříni, ta, co byla cítit po benzínu a po mršině, z níž byla vyrobena. Její hlodavčí mozek se nyní soustředil na to, jak by

se dala překonat věc ležící před ní. Zkusila to z obou stran, snažila se procpat své pětadvacet centimetrů dlouhé a dobrého půl kilogramu těžké tělo okolo, jenže to nešlo. Překážka ležela na boku zády ke zdi a blokovala jí vchod do hnízda a přístup k jejím osmi čerstvě narozeným, slepým, holým mláďatům, která pištěla stále hlasitěji a dožadovala se jejích struků. Hora masa byla cítit solí, potem a krví. Byl to člověk. Ještě žijící člověk: její citlivé uši dokázaly přes kvílení hladových mláďat zachytit slabý tlukot srdce.

Bála se, neměla však na výběr. Nutnost nakrmit mláďata byla nadřazena veškerému nebezpečí, veškerému úsilí, veškerým ostatním instinktům. Nadále tedy čenichala se zdviženým čumákem a čekala, až ji napadne řešení.

Kostelní zvon nyní odbíjel v taktu s lidským srdcem. Jeden úder, druhý. Třetí, čtvrtý...

Odhálila hlodáky.

Červenec. Do hajzlu. V červenci se přece prostě neumírá. Slyším vážně kostelní zvon, nebo byl v těch zatracenejch kulkách nějaký halucinogen? Fajn, tak tady to skončí. Vlastně no a co má bejt? Tady nebo tam. Teď nebo potom. Ale vážně jsem si zasloužil umřít v červenci? Za zpěvu ptáků, cinkotu lahví, smíchu zdola od řeky Aker a s tím svineckým letním štěstím hned pod oknem? Zasloužil jsem si ležet na podlaze v zablěšeným fetáckým doupěti a v těle mít nadbytečnou díru, ze který všechno vytejká: život, vteřiny a záblesky vzpomínek na to, co mě sem dovedlo? Všechny ty drobnosti i podstatný záležitosti, hromada náhod a událostí, který jsem si sám vybral jenom napůl – jsem to já, je to všechno, je tohle můj život? Měl jsem plány, nebo snad ne? A teď se to obrátilo v prach, ve vtíp bez pointy, tak krátkej, že bych ho stihnul odvyprávět, než ten zatracenej zvon přestane odbíjet. Ach jo, pálí to jako svině! Nikdo mi neřekl, že umírání tak bolí. Seš tady, tati? Nechod